

Eelotsuse küsimused

1. Juhul, kui krediidasutus tegutseb investeerimisühinguna, kellele kantakse üle rahalised vahendid selleks, et omandada sama krediidasutuse poolt emiteeritud võlakirju, kuid võlakirjaemissiooni ei toimu ja võlakirju ei kanta selle isiku omandisse, kes on rahalised vahendid üle kandnud, samas kui need vahendid on selle isiku arveldusarvelt juba debiteeritud ja kantud üle krediidasutuse nimel avatud kontole ning need ei ole tagasimakstavad, ja liikmesriigi seadusandlusest ei ilmne selgelt, millist konkreetset tagamise skeemi kohaldada, kas siis saab kohaldatava tagamise skeemi kindlaks tegemiseks kohaldada otse hoiuste direktiivi ⁽¹⁾ artikli 1 punkti 1 ja investeeringute direktiivi ⁽²⁾ artikli 1 lõiget 4 ning kas sel juhul on rahaliste vahendite kasutamise soovitud otstarve määrav kriteerium? Kas kõnealuste direktiivide asjaomased sätted on piisavalt selged, üksikasjalikud ja tingimusteta ning annavad isikutele õigusi, mille alusel nad võivad neile sätetele tugineda liikmesriigi kohtutes, et põhjendada oma hüvitise maksmise nõudeid kindlustuskaitset pakkuva ametiasutuse vastu?
2. Kas investeeringute direktiivi artikli 2 lõiget 2, mis täpsustab investeeringute tagamise skeemiga kaetud nõuete liigid, tuleb mõista ja tõlgendada nii, et see katab samuti selliste rahaliste vahendite tagasimaksmise nõuded, mille investeerimisühing investoritele võlgneb ja mida ei käsutata investorite nimel?
3. Kui vastus teisele küsimusele on jaatav, siis kas investeeringute direktiivi artikli 2 lõige 2, mis täpsustab tagamise skeemiga kaetud nõuete liigid, on piisavalt selge, üksikasjalik ja tingimusteta ning annab isikutele õigusi, mille alusel nad võivad sellele sättele tugineda liikmesriigi kohtutes, et põhjendada oma hüvitise maksmise nõudeid kindlustuskaitset pakkuva ametiasutuse vastu?
4. Kas hoiuste direktiivi artikli 1 punkti 1 tuleks mõista ja tõlgendada nii, et mõiste „hoius” hõlmab selle direktiivi kohaselt ka rahalisi vahendeid, mis kantakse isiku nõusolekul tema isiklikult arveldusarvelt üle krediidasutuse nimel selles samas krediidasutuses avatud kontole ja mille eesmärk on tasuda tulevikus toimuvate selle krediidasutuse väärtpaberemissioonide eest?
5. Kas hoiuste direktiivi artikli 7 lõiget 1 ja artikli 8 lõiget 3 koostoimes tuleb mõista ja tõlgendada nii, et hoius tuleb artikli 7 lõikes 1 sätestatud summa ulatuses tagasi maksta igale isikule, kelle nõuet saab kindlaks teha enne kuupäeva, mil tehakse hoiuste direktiivi artikli 1 punkti 3 alapunktides i) ja ii) viidatud otsused?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 1994. aasta direktiiv 94/19/EÜ hoiuste tagamise skeemide kohta (ELT L 135, lk 5, ELT eriväljaanne 06/02, lk 252).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 3. märtsi 1997. aasta direktiiv 97/9/EÜ investeeringute tagamise skeemide kohta (ELT L 84, lk 22, ELT eriväljaanne 06/02, lk 311).

**Euroopa Komisjon 29. veebruari 2016 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (seitsmes koda)
17. detsembri 2015. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-515/13 ja T-719/13: Hispaania jt versus komisjon**

(Kohtuasi C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier ja P. Němečková)

Teised menetlusosalised: Hispaania Kuningriik, Lico Leasing, S.A.U. ning Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.

Apellandi nõuded

- Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 17. detsembri 2015. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-515/13 ja T-719/13;
- saata asi tagasi Üldkohtule;
- mõista kohtukulud välja teistelt menetlusosalistelt.

Väited ja peamised argumendid

1. Üldkohus on rikkunud õigusnormi, kui ta tõlgendas ETLT artikli 107 lõiget 1 seoses ettevõtja mõistega ja valikulisest eelisega ning seoses põhjendamiskohustuse tõlgendamise ja kohaldamisega, samuti moonutanud vaidlustatud otsust seoses valikulisuse tingimusega.
    - Üldkohus on rikkunud õigusnormi ja otsust valesti kohaldanud, kui ta tõlgendas valesti finantseelise valikulisust ettevõtjate jaoks, kes tegelevad konkreetse majandustegevusega ja kes on moodustatud majandushuviühingute ja nende osanike poolt, ning andes põhjendusele vale kvalifikatsiooni.
    - Üldkohus on rikkunud õigusnormi analüüsi käigus, mis puudutas valikulist eelist, mis tuleneb liikmesriigi maksuhalduri kaalutusõiguse olemasolust.
    - Üldkohus on rikkunud õigusnormi valikulisuse mõiste tõlgendamisel, kui ta välistas valikulisuse olemasolu meetme puhul, mis on ette nähtud nende subjektide jaoks, kes teevad konkreetseid investeeringuid.
  2. Üldkohus on rikkunud õigusnormi ja moonutanud otsust, kui ta tõlgendas ja kohaldas põhjendamiskohustust seoses konkurentsi kahjustamise ja seoses kaubanduse mõjutamisega vastavalt artikli 107 lõikele 1.
-